

Maj, Nr 5/2024 (258)

Informator parafialny

Parafii Ewangelicko-Augsburskiej
w Słupsku

*Wszystko mi wolno, ale nie wszystko
jest pożyteczne. Wszystko mi wolno, lecz ja nie
dam się niczym zniewolić.*

1 Kor 6,12

Parafia Ewangelicko-Augsburska w Słupsku

ul. Krzywa 1, 76-200 Słupsk

Kontakt: slupsk@luteranie.pl

tel.: 00 48 (0) 59 842 25 77

Nr konta: PL **25160014621816836860000001**

KOD SWIFT: PPABPLPK

Duchowny:

Proboszcz: ks. Wojciech Froehlich

e-mail: wojciech.froehlich@luteranie.pl

tel. 00 48 59 842 25 77, kom. 605 556 749

Adresy kościołów i kaplic:

Kościół Świętego Krzyża: Słupsk ul. Słowackiego 40

Kaplica w Lęborku: Lębork, ul. Wojska Polskiego 47

Kaplica Gardna Wielka: Gardna Wielka, ul. Pomorska 2

Strony internetowe:

www.slupsk.luteranie.pl • www.luteranie.pl

Korekta: Anna Froehlich

Słowo duszpasterza

Wszystko mi wolno, ale nie wszystko jest pożyteczne. Wszystko mi wolno, lecz ja nie dam się niczym zniewolić.

1 Kor 6,12

Drodzy w Chrystusie!

Maj to piękny miesiąc, w którym przyroda wydaje się eksplodować. Wszystko kwitnie, zwierzęta wyprawdzają swoje młode, a ptaki przylatują na łągi. Również w przestrzeni Kościoła wiele się dzieje, ponieważ w tym miesiącu przeżywamy święto Zesłania Duch Świętego, a w wielu miejscach odbywają się konfirmacje, podczas których młodzi ludzie wyznają swoją wiarę i składają ślubowanie wierności Bogu i Kościołowi.

Maj i konfirmacja kojarzą się w dużym stopniu z młodością, młodość z kolei z poczuciem wolności, czasami także młodzieńczej bez troski. Młodość, to czas w którym wiele się próbuje, testuje i sprawdza. To czas doświadczania życia, ale także pobierania niełatwych życiowych lekcji i uczenia się odpowiedzialności za podejmowane decyzje. Każdy kiedyś był młody i każdy doświadczył tego, co znaczy uczyć się na własnych błę-

ks. Wojciech Froehlich

proboszcz

dach, ale może tak trzeba, żeby pewne rzeczy zrozumieć i przyjąć.

Apostoł Paweł poprzez słowa zawarte w 1 Liście do Koryntian uczy, że każdy człowiek ma wolność wyboru i decyzji, ale jednocześnie przestrzega, że nie wszystko co wydaje nam się dobre musi być z pożytkiem dla nas czy też dla naszego otoczenia. Szczególnie narażeni na zetknięcie się z tym, co nie stanowi dla człowieka pozytywnej wartości narażeni są ludzie, którzy dopiero wchodzą w dorosłość. Niech zatem naszą modlitwą jest, aby dobry Bóg wyposażył każdego, szczególnie młodych ludzi, w umiejętność rozróżniania tego co dobre od tego, co może być pułapką prowadzącą do zniewolenia czy uzależnienia.

Z modlitwą
Wasz Duszpasterz

Dwa światy

Ks. Wojciech Froehlich

Proboszcz

A myśmy otrzymali nie ducha świata, lecz Ducha, który pochodzi od Boga, abyśmy poznali dary łaski udzielone nam przez Boga. O nich to mówimy nie wyuczonymi słowami ludzkiej mądrości, ale słowami, których nauczył nas Duch, wyjaśniając duchowe dary ludziom Ducha. Natomiast człowiek poznający tylko zmysłami nie przyjmuje darów Ducha Bożego. Są one dla niego głupstwem i nie może ich zrozumieć, ponieważ można je badać jedynie w sposób duchowy. Człowiek Ducha zaś bada wszystko, a sam przez nikogo nie jest badany. Kto bowiem poznał sposób myślenia Pana, tak aby mógł Go pouczać? My właśnie mamy sposób myślenia Chrystusa. I Kor 2,12-16

Drodzy w Jezusie Chrystusie!

Siostry i Bracia, chrześcijanin nie żyje w oderwaniu od rzeczywistości, ale deklarując wiarę w Boga porusza się w dwóch światach. Pomimo, że są one odrębne, to mocno się ze sobą zazębiają i tworzą płaszczyzny bardzo silnie ze sobą powiązane.

Pierwszym z nich jest świat zmysłów. Jest on nam tak bliski jak noszone przez nas na co dzień ubranie. Rodzimy się w określonej czasoprzestrzeni a tym samym otrzymujemy szereg cech, które nas określają, takich jak data urodzenia, miejsce zamieszkania, język który jest tym ojczystym, a który w dużej mierze daje czło-

wiekowi poczucie tożsamości i przynależności. Żyjemy w różnych środowiskach - w pracy, w szkole, wśród sąsiadów. Mamy krąg znajomych i przyjaciół. Obracamy się wśród ludzi o różnych poglądach politycznych, ale też różnych światopoglądach. Wśród otaczających nas ludzi są inaczej wierzący niż my, albo też w ogóle nie wierzący. To wszystko i jeszcze wiele więcej określa nas, jako ludzi żyjących w konkretnym momencie historii świata. Czy nam się to podoba czy nie, żyjemy tu i teraz a nie w odległej przeszłości, która może byłaby dla nas bardziej ekscytująca, albo w dalekiej przyszłości, która nosi w sobie zapewne wiele tajemnic, których my prawdopodobnie nie zgłębnimy.

Świat zmysłów może być niezmiernie barwny i ponętny, może też być szary i smutny. To jakim go doświadczamy jest w dużej mierze (choć na pewno nie w 100%) naszą zasługą i naszą odpowiedzialnością. W tym zmysłowym świecie chcemy mieć się jak najlepiej. Budujemy domy, kupujemy mieszkania, ubezpieczamy się od wszelkich wypadków losowych, o ile to tylko możliwe staramy się znaleźć taką pracę, która nie tylko dawałaby nam satysfakcję zawodową, ale przede wszystkim przynosiła jak największe pie-

niądze, po to aby to życie, które sobie nieraz precyzyjnie zaplanowaliśmy układało się zgodnie z naszymi zamierzeniami.

Czy jest coś złego w tym, że także jako ludzie wierzący chcemy mieć się dobrze w życiu? Przecież nie chcemy niczyjej krzywdy, pracujemy sumiennie i rzetelnie i to logiczne, że za godziwą pracę chcemy mieć godziwe życie...

Powiem: Nie, nie ma w tym nic złego, pod warunkiem, że nie zapominaamy o drugiej rzeczywistości, w jakiej się obracamy jako wierzący i to nie tylko deklarujący się jako wierzący a wyłącznie epatujący swoją pobożnością, ale jako ludzie oddani Chrystusowi i świadomie będący częścią Jego Kościoła.

Drugi świat, druga rzeczywistość, o której pisze Paweł nie jest zamknięta w jakiejkolwiek czasoprzestrzeni. Jest to świat duchowy, świat, który możemy przyjąć wyłącznie dzięki działaniu samego Boga przez Ducha Świętego. Są to przestrzenie, które nie mogą być poznane rozumem, a które istnieją pomimo tego, że ich nie widzimy i nie jesteśmy w stanie przeprowadzić naukowych dowodów na ich istnienie.

Będąc zdeklarowanym chrześcijaninem nie mogę pozostawać wyłącznie w świecie zmysłów, ale

świat, który mnie otacza i który w dużej mierze określa moje życie musi być napędzany siłą Ducha Bożego.

Nie na darmo Bóg dał światu swojego Ducha. Nie bez przyczyny uczniowie zaczęli mówić różnymi językami. To po to abyśmy zrozumieli, że Bóg traktuje nas i naszą duchowość bardzo poważnie i

pierw Królestwa Bożego a wszystko inne będzie wam dodane!

To jest dla nas recepta na szczęście. Dzięki Bożej obecności w życiu możemy doświadczać jego pełni, może nieraz zrozumieć dlaczego coś się w naszym życiu dzieje, albo przyjąć to, co staje się jego udziałem. Środkiem do tego jest między innymi wspólnota Kościo-

chce docierać do każdego człowieka żyjącego w najdalszych zakątkach świata, do każdego kto poszukuje sensu życia, sensu istnienia, dlatego Jezus mówi: ...o ile wy jesteście dla Boga bardziej wartościowi niż ptaki czy kwiaty... (Łk 12, 22-31) *Szukajcie zatem naj-*

ła, ale nie tego, ziemskiego, hierarchicznego, lecz tego w którym nie ma podziału na wyznania, denominacje, w którym nie ma dogmatycznych sporów i w którym wszystko podporządkowane jest Chrystusowi i Jego słowom o miłości i pokoju, kościoła w którym

także splatają się dwie rzeczywistości, zmysłowa z duchową.

Pomyślmy, gdyby udało nam się żyć tak, żebyśmy w człowieku, którego mijamy na drodze, a nie tylko w tym który siedzi obok nas w kościelnej ławce, dostrzegali kogoś, kto dla Boga jest tak samo ważny i cenny jak my, to czy nie byłoby to krok ku temu, aby świat stawał się lepszy, a dla nas jaśniejsze byłoby to, czym jest Boża łaska?

Z okazji Święta Kościoła Jezusa Chrystusa życzę Wam, by dobry

Bóg, który działa przez Ducha Świętego czuwał nad każdą i każdym z Was nad Waszymi najbliższymi, nad waszymi Parafiami i by dawał nam wszystkim świadomość tego, że On nas wybrał i uczynił swoim Kościołem – świadkiem Jego miłości do człowieka. Pomagaj nam Boże godnie wypełniać to zadanie! Amen.

Fragment kazania wygłoszonego podczas nabożeństwa telewizyjnego w Święto Zesłania Ducha Świętego
28.05.2023

eŚpiewnik Aplikacja mobilna

Download on the App Store

POBIERZ Z Google Play

EWANGELICKIE POMORZE MIEJSCA I LUDZIE

Słupsk i Pomorze Środkowe, to obszar, którego mieszkańcy są przywiązani do przestrzegania prawd biblijnych, ale i otwarci na nowinki religijne. Początki Reformacji na terenie miasta datuje się na 1517 r., kiedy to doszło do poważnego sporu z miejscowym duchowieństwem w sprawach podatkowych. Szerzenie podglądów Lutra zaowocowało przyjęciem luteranizmu przez słupszczan w 1525 r.

Po oficjalnym wprowadzeniu Reformacji Słupsk stał się miejscem pierwszej wizytacji kościelnej kierowanej przez J. Bugenhagena. Tutaj też siedzibę miała jedna z trzech superintendentur generalnych Pomorza.

Wiek XVIII obrodził aktywnością pietystów, którzy stworzyli jeden z najaktywniejszych na Pomorzu ośrodków tego ruchu. Istotną rolę w ruchu pietystycznym odgrywali duszpasterze z powiatu słupskiego. Jeden z nich P. Schimansky był herrnhutystą.

W XIX w. przychyłność mieszkańców wobec nowinek religijnych oraz silne przywiązanie do prawd biblijnych, pozwoliły na działalność na tym terenie postaci znaczących w dziewiętnastowiecznym przebudzeniu religijnym, takich jak filozof F. Schliermacher, czy kompozytor G. Knak.

W latach trzydziestych i czterdziestych XX w. na terenie Pomorza Środkowego w Kościele ewangelickim ścierały się wpływy faszystów i ich przeciwników. W opozycji wobec biskupów K. Thoma i L. Müllera działało wielu członków Kościoła Wyznającego, w tym m.in. D. Bonhoeffer.

W Informatorze Parafialnym prezentujemy miejsca i osoby ważne dla dziejów pomorskiego ewangelicyzmu.

LĘBORK (cz. 1)

Lębork (niem. Lauenburg in Pomern) to miasto powiatowe położone nad rzeką Łebą, założone w 1341 roku przez Dietricha Burgaffa von Altenburgha, Wielkiego Mistrza Zakonu Krzyżackiego.

Reformacja na ziemi lęborskiej

Nabożeństwa ewangeliczne w Lęborku odprawiane są prawdopodobnie już od 1518 lub 1519 roku. Pierwsze nabożeństwo luterańskie odprawiono w kościele św. Jakuba. Inicjatorem miał być ówczesny proboszcz lub miejscowy starosta Jakub Wobeser, który studiował w Wittenberdze. Pełne zwycięstwo ewangelicyzmu datuje się na lata trzydzieste XVI w. Niektórzy historycy katoliccy twierdzą, że protestantyzacja Lęborka nastąpiła dopiero ok. 1539 r. Motywują to przekazem bpa Macieja Łubieńskiego, że kościół św. Jakuba luteranie używali „tylko” sto lat. Pomijają fakt wcześniejszego opuszczenia miasta przez katolickich zakonników. Wszyscy historycy zgadzają się, że pełna luteranizacja Lęborka ok. 1539 r., to był drugi etap zaprowadzania Reformacji. Dyskusyjne jest, czy pierwszy etap miał miejsce w latach 1518-19, czy też ok. 1526-27.

Pierwszymi duchownymi ewangelickimi byli w większości dawni księża katoliccy. Z Nowęcina k. Łeby pochodził ewangelicki biskup kamiński Marcin Weiher (*1512 - † 8 VI 1556). Również biskupi wrocławscy: M. Dzierzgowski, J. Drohojewski, J.

Uchański i M. Wolski ulegali nowym prądom religijnym. Za ich rządów Reformacja osiągała największe sukcesy na Pomorzu Gdańskim.

Początkowo liturgia odprawiana była w języku łacińskim, niemieckim i słowiańskim, następnie aż do 1947 r. tylko w języku niemieckim, zaś od 1955 r. po polsku.

Przymusowa rekatolizacja

Nowy ruch religijny rozwijał się szybko. Do końca XVI w. we wszystkich kościołach odprawiano nabożeństwa luterańskie. Jednak po wymarciu dynastii Gryfitów zaczęła się przymusowa rekatolizacja. Nie przyniosła ona oczekiwanych skutków, w 1686 r. w powiecie doliczono się zaledwie 34 katolików. Poza zaborem niektórych świątyń, rekatolizacja oznaczała wprowadzenie opłat od ślubów, chrztów, pogrzebów i innych czynności kościelnych na rzecz parafii katolickiej.

Na żądanie biskupa wrocławskiego część kościołów zostało zwróconych, ale pozostawały one puste. Zdarzało się, że w niektórych miejscowościach nie było ani jednego katolika, „lokalna kontrreformacja” się nie powiodła. Z uwagi na brak budynków sakralnych nabożeństwa ewangeliczne odprawiano w szkołach, domach sołtysów lub stodołach.

Trwale wprowadzono administrację katolicką w farze św. Jakuba w Lęborku. Proboszcz katolicki urzędował, ale nie było dla kogo odprawiać nabożeństw. Jeszcze sto lat po inkorporacji, liczbę ludności wyznania katolic-

kiego na ziemi łęborskiej szacowano na zaledwie 1%.

Rozwój protestantyzmu

Po przymusowej rekatolicyzacji kościoła farnego ewangelicy od 2 XII 1639 r. przenieśli odprawianie nabożeństw do ratusza, obok którego wybudowano plebanię.

Systematyczny przyrost ludności wyznania ewangelickiego spowodował konieczność budowy nowego kościoła. W 1866 r. oddano do użytku ko-

lejne siostry z berlińskiego Diakonu Elżbiety.

Przez cały XIX w. w strukturze wyznaniowej Łęborka zdecydowanie dominowała ludność ewangelicka (od 86,3% do 93,9%). Pierwsze dziesięciolecie XX w. to intensywny rozwój zboru ewangelickiego. Luterkańscy proboszczowie skupiali się na pracy z młodzieżą, organizowano godziny biblijne, budowano domy dla ubogich itp. W okresie międzywojennym wybudowano dom dla dwunastu rodzin,

ściół Salvatora (pol. Zbawiciela). Wybudowano także nową plebanię. Następnie wzniesiono dom parafialny przy ul. Zwycięstwa (1899), przytułek, schronisko, poddano renowacji kościół, założono ogrzewanie i oświetlenie gazowe. Zainicjowano nabożeństwa dla dzieci, otwarto przedszkołę parafialną. W 1871 r. pojawiły się ewangelickie diakonisy z Diakonuatu w Szczecinie. W 1884 r. dołączyły

a Ewangelicki Związek Robotników uczestniczył w zasiedlaniu terenów nad Łebą i wyrównaniu ziemi pod nowy cmentarz. Od 1884 r. aż do 1945 r. największą placówką medyczną na ziemi łęborskiej był Szpital Ewangelickiego Zakonu Joannitów. W latach 1825-37 pierwszą łęborską aptekę prowadził Friedrich Wilhelm Mrongovius, syn ks. Krzysztofa Celestyna Mrongowiusza, wielce zasłużo-

nego dla kultury i trwania języka polskiego.

W 1931 r. w Lęborku mieszkało 14 297 ewangelików (86,98%), 1849 katolików obrządku łacińskiego i wschodniego (10,78%) i 293 członków gminy żydowskiej (1,71%). Działy ponadto mniejsze liczebnie Kościoły: staroluterański, reformowany, staroreformowany, dolnosaksoński, braci morawskich, menonitów, metodystów i nowoapostolski, skupiające łącznie ok. 0,2% ogółu mieszkańców. Pierwszym punktem zebrań staroluteraan był majątek Redystowo, potem parafia nosiła nazwę Lębork – Redystowo i w okresie największego rozkwitu w 1882 r. skupiała 126 wiernych, w Lęborku nabożeństwa odprawiano m.in. na terenie browaru rodziny Magdalinskich, aktywnych staroluteraan. Kościół ewangelicko-reformowany od 1718 r. dysponował salą modlitwy w lęborskim zamku. Najbardziej znanymi duchownymi ewangelickimi zaangażowanymi w krzewienie polskości na ziemi lęborskiej w XVIII i XIX wieku byli: ks. Jan Behnka i ks. Samuel Tomaszczyk.

Trudne czasy

Kryzys dla lęborskich luteran zaczął się w 1933 r. Miejscowe parafie odrzuciły ideologię faszystowską. Władze początkowo utrudniały młodzieży należącej do Hitlerjugend udział w nabożeństwach, następnie zakazały aktywności religijnej.

W lipcu 1933 r. powstała wspólnota niemieckich ruchów religijnych, która sympatyzowała z ideologią fa-

szystowską. Jednym z jej głównych celów było zwalczanie „obcej religii żydowskiej” i utworzenie wyznania „germanowierców”. Prowadzono agitację przeciwko uznanym religiom. Duchownych zobowiązano do podpisania oświadczenia, że nie będą działać na szkodę „germanowierców”. Oporni za nieposłuszeństwo wobec dyktatury przypłacili pobytami w areszcie.

Po zakończeniu II wojny światowej działalność prowadzili księża: Gerhard Ehrenfort, Willy Haack i kapelan wojskowy Hans Pribnow. Pierwsze nabożeństwo odprawiono na plebanii w trzy tygodnie od wkroczenia Sowietów. Zgromadziło ono 50-60 osób. W kościele umieszczono Rosjan, którzy wcześniej byli jeńcami wojennymi. Obiekt został zdewastowany, organy doszczętnie zniszczone. Po oddaniu budynku parafianie zdołali oczyścić i odrestaurować wnętrze kościoła.

Od 6 V 1945 r. w kościele Salvatora zaczęto ponownie odprawiać nabożeństwa. W pracy duszpasterskiej oraz jako tłumacz pomagała s. Marissa, diakonisa z Łotwy. Sala parafialna została zwrócona wiernym, zezwolono na zajęcia konfirmacyjne. Nabożeństwa w Exaudi i Zesłanie Ducha Świętego odbyły się przy pełnym kościele; Wśród 1100 uczestników byli rosyjscy oficerowie i tłumacze.

Ks. W. Haack został wydalony w lipcu 1945 r. Wiele wiejskich parafii pozostawało bez pastora. Nabożeństwa w Janowicach, Garczegorzu, Łebieniu, Brzeźnie Lęborskim, a później także

w Salinie odprawiał ks G. Ehrenforth (wysiedlony 10 V 1946). Wspierali go diakoni Meyer i Hermann Paul, ten ostatni również w Lubowidzu. Ks. H. Pribnow opiekował się zborami w Małoszycach, Leśnicach, Maszewie i Krępkowicach i służył jako ostatni niemiecki duchowny aż do wydalenia na początku lipca 1946 r. Później odprawiali świeccy: krawiec Fritz Granzow i wykładowca akademicki Hermann Sielaff. Do sierpnia 1948 r. wsparciem służyła diakonisa s. Frieda Zilz, która pozostała z 12 chorymi ze szpitala św. Jerzego.

W Lęborku ewangelikom pozostawiono cmentarz i kaplicę przedporzebową. W latach pięćdziesiątych czynny cmentarz zlikwidowano i utworzono na jego miejscu park. Kaplica cmentarna zaczęła pełnić rolę głównego kościoła ewangelickiego.

Kaplica cmentarna z 1870 r.

Kościóły i kaplice

W Lęborku rolę fary ewangelickiej pełniły kolejno trzy obiekty: kościół Jakuba, sala modlitewna Salvatora w budynku Ratusza i kościół Salvatora. Kościół apostoła Jakuba wybudowany został ok. 1345 r. jako kościół obronny. Nabożeństwa w obrządku ewangelickim odprawiano w nim przez ok.

Płyta nagrobna Doroty Zitzewitz

120 lat do 2 XII 1639 r. Zachowały się w nim ewangelickie epitafia i płyty nagrobne: Joachima von Zitzewitz, Doroty Zitzewitz, czterech synów Nikolainy z

Wejherów i starosty Antoniego von Natzmera, Jana Wiedermanna i płyta nagrobna, prawdopodobnie rodu von Tessen.

Przystosowanie pomieszczeń ratuszowych do potrzeb duszpasterskich oraz adaptacja głównej sali na I piętrze do odprawiania nabożeństw miały miejsce w latach 1638-39. Wyświęcenie sali na kościół Salvatora nastąpiło 2 XIII 1638 r. Pomieszczenie miało 100 stóp długości i 18 szerokości (ok.

30x50 m). Sala modlitw wykorzystywana była także do celów pozakulturowych, odbywały się w niej sejmiki,

Stary ratusz z plebanią ewangelicką (XIX) w.)

zebrania mieszkańców, posiedzenia Rady Miejskiej. Przy ratuszu dobudowano szachulcowej konstrukcji plebanię.

Sala ratuszowa stała się zbyt mała dla wspólnoty liczącej na początku XIX w. ponad 2000 osób. To oraz pogarszający się stan techniczny budynku, skłoniły Radę Parafialną i władze miasta do wzniesienia nowej świątyni.

W 1839 r. stworzono spis ewangelików Lęborka i miejscowości przynależnych do parafii w celu ustalenia liczby wiernych, jaką miał pomieścić kościół. Stwierdzono, że wśród 4410 mieszkańców (w tym 3144 w Lęborku), do parafii należały 4023

osoby, z tego 2464 w wieku powyżej 14 roku życia. Zakładano, że kościół musi pomieścić 2/3 dorosłych wyznawców, co dało 1643 osoby.

W 1860 r. opracowano projekt świątyni i ustalono miejsce budowy. Od 1866 r. rozpoczęto odprawianie nabożeństw. Przez kolejne cztery lata kościół doposażono i w 1870 r. poświęcono jako „Salvator Kirche”.

Neogotycka budowla jest orientowana, prezbiterium skierowane ku wschodowi.

Kościół składa się z potężnego korpusu i pięciobocznego prezbiterium przyległego do nawy środkowej oraz równej mu szerokością wieży zachodniej. Wystrój elewacji nawiązuje do kościoła ap. Jakuba: ślepe, tynkowane, łukowate blendy oraz ślepe okulusy obiegające ściany prezbiterium. Wnętrze organizują typowe ewangelickie empyry wstawione

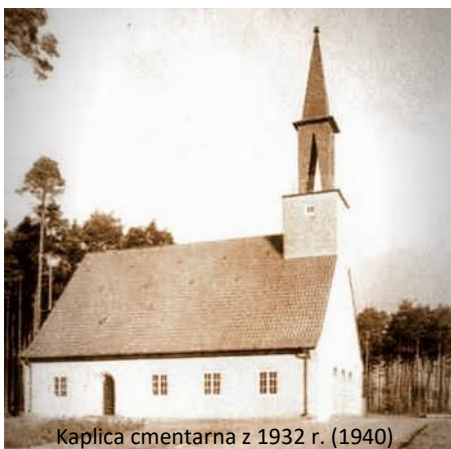
Wnętrze kościoła Salvatora (1936)

do naw bocznych, od zachodu połączone w całość emporą muzyczną. Ambonę charakteryzuje stosunkowo bogato zdobiony korpus z przedstawieniami ewangelistów oraz dekoracja ornamentalna z motywem mawserku.

W latach 1895-96 kościół doposażono w instalację centralnego ogrzewania i oświetlenie gazowe. Pierwszy generalny remont przeprowadzono w latach 1910-11.

W marcu 1945 r. częściowo uszkodzono dach, okna, instalację elektryczną i centralne ogrzewanie. Zdeństwowane zostały organy. Prace porządkowe i remont w 1946 r. wykonali jeszcze ewangelicy.

Na terenie miasta ewangelicy użytkowali kilka kaplic. Kaplicę cmentarną przy Stolper Chaussee (ul. Wojska Polskiego 47) wybudowano w 1870 r., nową kaplicę przy Spechtshagener Chaussee (ul. Kaszubska) ukończono w 1932 r. Ponadto kaplice ewangelickie istniały w przytułku św.

Kaplica cmentarna z 1932 r. (1940)

Jerzego i w Szpitalu Joannitów, a w Centrum Psychiatrycznym w 1889 r. wybudowano mały kościół. Ewangelicy reformowani od 1718 r. posiadali własną kaplicę na zamku.

Duchowni ewangelicy

Proboszczami luterańskimi parafii apostoła Jakuba byli kolejno: ks. Jakob Dalemann, ks. Lukas Schubbe, ks. Jakob Gregorius Dettlaw / Detalovius (1562-?), ks. Joachim Engelcke / Angelus (1602-19), ks. Johann Mattheus (1620-35), ks. Nikolaus Rubach (1636-39), diakonami tej parafii: ks. Christophorus Klock (1570-?), ks. Tobias Tamm (1602-19), ks. Valentin Zeidler (1620-?), ks. Kaspar Gellius (1630-?).

Proboszczami parafii Zbawiciela byli w kolejności chronologicznej: ks. Johann Benthler (1641-55), ks. Karl Heinrich Büttner (1655-93), ks. Daniel Bunk (1694-98), ks. Ernst Bock (1699-1708), ks. Thomas Wüller (1709-35), ks. Johann Paul Hübner (1735-42), ks. Johann Daniel Litzkow (1743-56), ks. Georg Gottlieb Barnwasser (1757-70), ks. Georg Fleischer (1771-1808), ks. Johann Gottfried Finck (1809-26), ks. Ernst Christian Karl Wendling (1828-43), ks. Georg Ernst Wilhelm Blaurock (1844-59), ks. Ludwig Martin Schenck (1860-71), ks. Gustav Adolf Reinhard Pompe (1872-83), ks. Friedrich Julius Richard Kasischke (1884-97), ks. Karl August Bogdan (1897-1911), ks. Friedrich Karl Otto Dibelius (1911-15), ks. Arnold Rohde (1915-37).

podziale parafii na trzy równorzędne zbory, ich proboszczami zostali: ks. Arnold Rohde (I parafia), ks. Traugott Schneider (II parafia) i ks. Willy Hack (III parafia). Kapelanem wojskowym był ks. Hans Pribnow, a od 1937 proboszczem I parafii został ks. Gerhard Ehrenforth.

Diakonami w tej parafii byli: ks. Johann Gaede (1647-76), ks. Johann Holtzmüller (1677-79), ks. Otto Wüller (1680-1708), ks. Tobias Linck (1709-17), ks. Paul Joachim Schipper (1718-39), ks. Johann Daniel Litzkow (1740-43), ks. Georg Gottlieb Barnwasser (1743-57), ks. Georg Fleischer (1757-71), ks. Jakob Weichbrod (1771-91), ks. Johann Gottfried Finck (1791-1809), ks. Hermann Heinrich Raddatz (1883-84), ks. Hermann Friedrich Karl Krüger (1885), ks. Karl Edmund Hermann Heller (1885-86), ks. Johann Friedrich Adolf Römer (1887-90), ks. Paul Karl Wilhelm Ferdinand Albert Fischer (1890-1919).

W latach 1865-83 oraz 1905-08 roku funkcjonował urząd kaznodziei pomocniczego. Sprawowali go kolejno: ks. dr Ernst Wilhelm Adolf Schultze (1865-69), ks. Johannes Friedrich Karl Tessmer (1869-70), ks. Heinrich Zander (1870-72), ks. Haupt (1872), ks. Reinhold Gustav Otto Radke (1872-73), ks. Reinhold Theodor Mar Bindseil (1873-74), ks. Friedrich Karl Gustav Wendlandt (1874-77), ks. Robert Gustav Schönfeld (1877-79), ks. Hermann Karl August Schmock (1879-80), ks. Johann Friedrich Reinhold Kathke (1880-82), ks. Fritz Julius

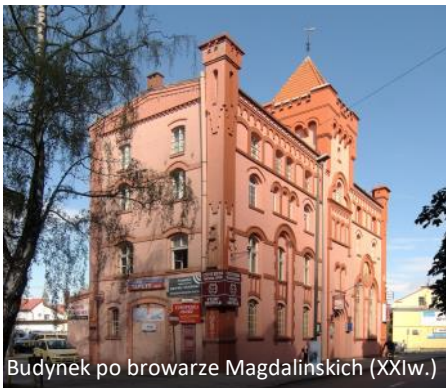
Benschke (1882-83), ks. Hermann Heinrich Raddatz (1883), ks. Johann Martin Theodor Paesch (1905), ks. Martin Paul Theodor Wulf (1905-08). Wikariuszami prowincjalnymi z siedzibą w Lęborku od 1886 r. byli m.in.: ks. Hermann Goszner, ks. Otto Heinrich Albert Sydow, ks. Paul Albert Gottwald Schneider, ks. Ernst Reinhold Fritsch. Wikariuszem parafialnym w Lęborku był ks. Lippert, późniejszy kapelan obozowy w Friedlandzie.

Johann Behnke (*23 VI 1739 Ryn - † 18 III 1791), duchowny ewangelicki, tłumacz oraz autor pieśni religijnych i kancjonałów, studia w Królewcu, 1757-64 rektor szkół w Stargardzie Gdańskim i Bytowie, 3 XII 1764 - 24 I 1765 kaznodzieja w Pomysku Wielkim, 25 I 1765 - 17 III 1768 proboszcz w Garczegorzu i filialnym zborze w Nowej Wsi Lęborskiej, 18 III 1768 - 18 III 1791 proboszcz w Charbrowie, od 1755 inspektor szkolny i kościelny powiatu lęborskiego. Opublikował m.in. Zbiór nowych pieśni świątecznych gdańskich, Zbiór nowy dogmatycznych i moralnych pieśni gdańskich, Przydatek trzeci do kancjonału pruskiego polskiego. Współzałożyciel wydawnictwa Societas Polonico Ecclesiastico-Poetica.

Gustav Adolf Eduard Gerlach (*21 VIII 1858 Klępsk - † 1932), niemiecki nauczyciel, regionalista i geolog; absolwent Seminarium Królewskiego dla nauczycieli w Neuzelle

(Brandenburgia); konrektor szkoły średniej w Sulechowie; rektor dwóch pięcioklasowych szkół podstawowych w Plaue nad Hawelą; po wygranym konkursie nauczyciel i rektor (1 VII 1887 - 1 IV 1918) Miejskiej Szkoły Elementarnej w Lęborku; po przejściu na emeryturę osiadł w Łebie; autor wielu prac o historii i kulturze ziemi lęborskiej, redagował lęborski kalendarz regionalny (21 wydań: 1909-12, 1914-21, 1923-26, 1928-32); członek korespondent Państwowego Instytutu Geologicznego w Berlinie; ponadto dodatkowo kierownik stacji meteorologicznej w Lęborku (1898-1904); dzieci: syn popełnił samobójstwo po obłaniu egzaminu maturalnego, córka Susanne, lęborska nauczycielka popełniła samobójstwo przed zajęciem miasta przez żołnierzy Armii Czerwonej.

Heinrich Magdalinski (*1857 - † 1933 Lębork), lęborski browarnik, członek Rady Miejskiej, staroluteranin; syn Hermana, założyciela browaru w Lęborku; właściciel Kloster-

Budynek po browarze Magdalinski (XXIw.)

brauerei Heinrich Magdalinski (1865 -1908), Klosterbrauerei Magdalinski & Lütcke (? - 1915), Klosterbrauerei Heinrich Magdalinski (1915-38) i Klosterbrauerei Heinrich Magdalinski spółka jawna (1938-45), mieszczącego się w obiekcie dwukrotnie przebudowanym (1898 i 1928) przy al. Wolności 40; po wojnie browar przejęły władze polskie i działał on pod nazwą Browar Lębork (formalne upaństwowienie 20 XII 1948); córka Charlotte poślubiła Joachima Reutera, syna staroluterańskiego superintendenta ze Słupska i mieli czworo dzieci: Helmutha (*1928), Margaret (*1935), Ese (*1926) i Eberharda (*1929), ewangelickiego duchownego i misjonarza w Afryce.

Paul Julius Gottlieb Nipkow (*22

VIII 1860 Lębork - † 24 VIII 1940 Berlin), niemiecki inżynier, wynalazca; syn Fryderyka Wilhelma (*26 X 1820 Lębork - † 18 XI

1882 Lębork) i Therese Auguste zd. Magdalinski (*25 XI 1839 Lębork - † 24 II 1919 Lębork), mama wywodziła się z rodziny staroluterańskich szewców i browarników, właścicie-

li lęborskiego Browaru Klasztornego; 1879 ukończył szkołę podstawową i rozpoczął naukę w progimnazjum lęborskim; 1882 matura w Gimnazjum Królewskim w Wejherowie; 1882-85 studia na Uniwersytecie Fryderyka Wilhelma w Berlinie; 1884 wynalazł urządzenie do mechanicznego analizowania i syntetyzowania wybierania obrazu telewizyjnego; Tarczę Nipkowa spotyka się w urządzeniach obserwacyjnych, stosowanych do przeszukiwania przestrzeni powietrznej w celu wykrycia samolotów i rakiet; ma postać metalowej tarczy wirującej; 1884-1939 autor 13 zarejestrowanych i uznanych patentów; żona (ślub 12 XII 1885) Sophia Adelheid Franziska zd. Colonius (*14 IX 1859 Wietmarsche - † 22 VII 1940), dzieci: Emma Therese Elisabeth (*26 XII 1885 Berlin - † 1957 Berlin) - nauczycielka rysunku, Marie Clara Johanna (*6 XI 1889 Berlin - † 19 XII 1939) - nauczycielka, Hans Wilhelm Ferdinand (*5 XII 1894 Berlin - † 13 II I 1928) - dr medycyny, Herman Karl Paul (*28 VII 1894 Berlin - † 11 VIII 1960 Berlin) - przedsiębiorca transportowy, Heinrich Wilhelm Herbert (*5 VIII 1896 Berlin - † 24 IX 1955) - wojskowy w stopniu pułkownika i Anna Minna Elisabeth (*28 VII 1891 Berlin - † 27 IX 1975 Aichach) - nauczycielka; 1937 honorowy obywatel Lęborka; w Lęborku uczczony tablicą pamiątkową na budynku Muzeum (1990), Rokiem Nipkowa (2010), nazwą ulicy (do 1945) oraz liczącą 2800 metrów trasą turystyczną z sześcioma przystankami

(tablicami informacyjnymi).

Gustav Adolf Pompe (*12 I 1831 Szczecin - † 23 XII 1889 Demmin), niemiecki duchowny ewangelicki,

teolog, superintendent (biskup), poeta; absolwent Gimnazjum Mariackiego w Szczecinie; 1849-54

studia teologiczne i filologiczne w Halle, 1855 nauczyciel w Dreźnie; 1856-61 nauczyciel w Städtischen Friedrich-Wilhelms-Gymnasium w Gryficach; 8 XII 1861 ordynowany na pierwszego proboszcza w Łobzie, 17 V 1872 - XI 1883 proboszcz i superintendent w Lęborku, 12 XI 1883 - 23 XII 1889 superintendent w Demmin żonaty z Anną z domu Butterlin; autor „Pommernlied”, utworu silnie wykorzystującego tradycję etnograficzną Pomorza, związanego z okresem pobytu poety w Halle, gdzie odczuwał nostalgię za rodzinnymi stronami; „Pommernlied” zyskał dużą popularność i był - zgodnie z intencjami autora - kojarzony z atmosferą regionalizmu i patriotyzmu; oprócz swojego najślynniejszego dzieła opublikował jeszcze ok. 50 wierszy.

Jan Wild

WYCIECZKA PARAFIALNA GRECJA

śladami Apostoła Pawła

2 POŁOWA LUTEGO 2025

🌐 kontakt 605 556 749

BP
GA BRATNIA POMOC
im. Gustawa Adolfa

Twoja ofiara

w 2024 roku będzie mogła
wspomóc m. in.

remont dachu
budynku parafialnego
w Słupsku

Odezwa BPGA na 2024 rok

„Wszystko, co czynicie, niech się dokonuje w miłości”.

1 Kor 16,14

Siostry i Bracia
w Jezusie Chrystusie!

W roku 2024 dobiega końca kadencja obecnego Zarządu Bratniej Pomocy im. Gustawa Adolfa. Kolejne pięć lat zbiorów funduszy, inwestycji, zmartwień, ale też i radości związanych z wyremontowaniem naszych Kościołów, kaplic, budynków i pomieszczeń parafialnych przechodzi do historii. W imieniu Zarządu BPGA pragniemy Wam - wszystkim Ofiarodawcom z głębi naszych serc podziękować za wielkie Wasze wsparcie modlitewne i finansowe w minionych latach. Bóg zapłać!

Matka Ewa napisała w roku 1930 piękne słowa:

Miłość jest siłą przyciągającą i udzielającą się na zewnątrz.

Miłość przyjmuje i oddaje. Źródłem jej pochodzenia jest sam Bóg.

Miłość musi kochać, inaczej umiera. Miłość musi dawać, inaczej ubożeje.

Miłość nie pożąda niczego dla siebie, lecz oddaje wszystko z powrotem Bogu, od którego wszystko otrzymuje.

Ponieważ jej źródło jest wieczne i nigdy nie wysycha.

Dla wielu z nas sprawy związane z finansami są tematem prywatnym i wewnątrzrodzinnym. Nie lubimy odpowiadać na pytania, ile zarabiamy oraz na co wydajemy nasze ciężko zapracowane fundusze. Hasło „zbiórka ofiar w Kościele” jest także tematem dosyć delikatnym. Dając jakąś część swoich pieniędzy na różne akcje kościelne zastanawiamy się czy dajemy odpowiednio dużo czy też nie.

Zdarza się słyszeć tu i tam głosy wzburzenia, gdy duchowni zbyt często mówią w kościele o pieniądzach i proszą o większą ofiarność. Jednak tych kwestii nie da się uniknąć i musimy podejść do nich z otwartością serca.

W ewangelii czytamy, że pan Jezus koncentrował swoją uwagę także na finansowym aspekcie utrzymania świątyni jerozolimskiej, co znaczy, że twarde stapał po ziemi i myślał nie tylko o tym co duchowe, ale też dostrzegał potrzeby materialne. Każda świątynia, aby mogła stać się miejscem błogosławionego wyciszenia i modlitwy, musi stwarzać wiernym odpowiednie warunki do praktykowania. Każdy z nas pragnie zaprosić do swojego kościoła dalszą rodzinę czy znajomych i czuć się dumnym z pięknego jej wyglądu i utrzymania. To jest widzialne świadectwo naszego zaangażowania w życie zboru i odpowiedzialności za dobra materialne parafii. Pamiętajmy, że na odpowiednie utrzymanie kościołów, kaplic, domów parafialnych i innych miejsc kultu potrzebne są fundusze. Być może nasza świątynia jest w dobrym stanie technicznym albo została właśnie odnowiona, jednak nie zapominajmy o innych parafiach, przed którymi dopiero stoją wyzwania remontowe a możliwości finansowe są wątte. Musimy zatroszczyć się i o tych, którzy przychodzą się modlić, słuchać Bożego Słowa, przeżywać swoje troski i radości w ich kościołach.

Apostoł Paweł przypomina nam dzisiaj: Wszystko, co czynicie, niech się dokonuje w miłości.

Za każdym razem, gdy po nabożeństwie, przy wyjściu składamy z serca kolektę lub robimy przelew na rzecz Kościoła i parafii pamiętajmy, że mamy to czynić z miłości i chęci pomocy.

Tradycyjnie już w okresie powielkanocnym, jako Zarząd BPGA zwracamy się do Was z prośbą o dotarcie do tegorocznej zbiórki ofiar, którą chcemy jak zwykle przeznaczyć na remonty w parafiach potrzebujących wsparcia finansowego w całym naszym Kościele. Dziękując za ostatnie dziesięć lat współpracy, ofiarności i zaangażowania w realizację wielu wspaniałych projektów chcemy zarząd Bratniej Pomocy im. Gustawa Adolfa przekazać w nową rękę i życzyć błogosławieństwa Bożego w tej służbie.

Za każdy przejaw waszej hojności z serca dziękujemy.

Zarząd BPGA

Prośby modlitewne

W Informatorze Parafialnym na stałe zagościła rubryka z propozycjami tematów do modlitwy, które dotyczą życia naszych parafii. To wsparcie, którego potrzebują nie tylko duchowni i rady parafialne, ale cała wspólnota parafii, czyli wszyscy jej członkowie - od najmłodszych do najstarszych.

Prośby i dziękczynienia modlitewne:

- o wiernych i duchownych Kościoła Ewangelickiego w Polsce;
- o troje nowoordinowanych na urząd prezbitera ks. Bożenę Zamarską, ks. Filipa Lipińskiego, ks. Wiśniewskiego
- o rady parafialne, o wszystkich zaangażowanych w różne działania Kościoła i parafii;
- o prześladowanych chrześcijan w różnych krajach świata;
- o powołania do służby w Kościele;
- o chorych, samotnych, opuszczonych i o wszystkich, którzy przeżywają trudne momenty swojego życia;
- o wszystkie prowadzone przez naszą Parafię inicjatywy duszpasterskie i projekty społeczne;
- o chóry z Diecezji i pomyślny przebieg Diecezjalnego Zjazdu Chórów w naszej Parafii;
- o naszych seniorów i seniorki;
- o nasze rodziny i bliskich;
- o tegorocznych konfirmantów;
- o pokój na świecie;
- o czystość i uczciwość w zwiastowaniu Ewangelii;
- o poczucie odpowiedzialności za kościoł;
- o tych, którzy doświadczają przemocy;
- o dzieło Diakonii w Kościele i na świecie;
- o dzieło misji i ewangelizacji oraz o ruch ekumeniczny;
- o poszukujących pracy i borykających się z bezrobociem;
- o tych, którzy walczą z nałogami;
- o Bratnią Pomoc Gustawa Adolfa i wszystkie wspierane z zebranych środków inicjatywy;

Humor z befką

W stanie wojennym do kościoła przychodzi facet, niosąc ze sobą telewizor. - A, dokąd to? -pyta kościelny. Przyniosłem go do spowiedzi, bo ciągle kłamie...

Pyta ksiądz dzieci na lekcji religii: - Kto to jest: Bóg Ojciec, Syn Boży i Duch Święty? A dzieci chórem: - Ich Troje...

W młodym małżeństwie mąż prawie całą pensję oddawał żonie na wydatki domowe. Aby pieniądze były racjonalnie wydawane, żona pod koniec miesiąca przedstawiła listę swoich wydatków. Męża zastanowiła jednak pozycja: "50 zł na cele religijne". Zapytał więc żony, co to były za cele. W odpowiedzi usłyszał:

- nowy kapelusz dla mnie na Święta Bożego Narodzenia.

Kłótnia małżeńska:

- Kiedy za ciebie wychodziłam, musiałam być ślepa i głucha! - złości się żona.
- No i widzisz, kochanie, z jakich ciężkich przypadłości wyzdrowiałaś przy mnie...

Wybrał: ks. W. Froehlich

Audycje ewangeliczne i ekumeniczne w TVP 2:

raz w tygodniu:

wtorek - reportaż z życia Kościołów zrzeszonych w PRE – co drugi luterański

raz w miesiącu

magazyn ekumeniczny – trzeci czwartek miesiąca

reportaż z wybranego Kościoła – drugi czwartek miesiąca

bezpośrednie transmisje nabożeństw luterańskich – Wielki Piątek i Pamiątka Reformacji

Transmisje TVP Kultura godz. 8.00

12 maja – nabożeństwo luterańskie w Markłowicach

26 maja – nabożeństwo luterańskie w Jeleniej Górze

9 czerwca – nabożeństwo luterańskie w Bielsku-Białej

30 czerwca – nabożeństwo luterańskie w Pile

14 lipca – nabożeństwo luterańskie w Łodzi

O tym, co za nami

Spotkanie w Herbaciarni

W Wielki Czwartek (28.03), po wieczornym nabożeństwie, część

parafian skorzystała z oferty wspólnego wyjścia do Herbaciarni Richtera. W miłej atmosferze, przy rozmowach i jak zwykle smacznej herbacie i ciastku spędziliśmy ten wielkoczwartkowy wieczór. Dziękujemy za inicjatywę i rezerwację stolika.

Sprzątanie SCDiD

6 kwietnia kilka osób odpowiedziało na kolejny apel pomocy w pracach porządkowych. Tym razem zabraliśmy się za porządkowanie garażu oraz mycie okien w Centrum Diakonii i Dialogu. Za czas, wkład pracy i zaangażowa-

nie wszystkim serdecznie dziękujemy.

Wizyta studyjna w Greifswaldzie

W dniach 8-10 kwietnia przedstawiciele Urzędu Miasta oraz słupekiej Parafii uczestniczyli w podróży studyjnej do Diakonii Pomorskiej (Pommerscher Diakonieverein). Wizyta odbyła się na zaproszenie Zarządu Diakonii Pomorskiej, która w 2023 roku obradowała w

Słupsku i złożyła wizytę w słupekim Ratuszu oraz Słupekim Centrum Diakonii i Dialogu, gdzie odbyło się spotkanie z kierownictwem Wydziału Zdrowia i Spraw Społecznych oraz Miejskiego Ośrodka Pomocy Rodzinie. W skład polskiej delegacji weszli dyr. Beata Pawlicka (WZiSS), dyr. Marcin Treder (MOPR), Angelika Szuran-Karpiej (ŚDS/PEA) oraz ks. Wojciech Froehlich (PEA). Uczestnicy wyjazdu zapoznali się z szeroką paletą pracy, jaką na rzecz potrzebujących świadczy Diakonia Pomorska m. in. miejsc pracy dla osób z niepełnosprawnościami, pomocą dla dzieci i młodzieży, uchodźców, seniorów oraz zaan-

gażowania wolontariuszy na rzecz działalności społecznej.

Pamięci katastrofy

W 79. rocznicę zatopienia przez wojska radzieckie statków ewakuacyjnych Gustloff, Steuben oraz Goya w Gdyni upamiętniono tę największą morską katastrofę, która pochłonęła wiele tysięcy ludzkich istnień w tym kilka tysięcy ewakuowanych dzieci. Uroczystość w kościele Stella Maris poprowadzili duchowni z trzech chrześcijańskich kościołów. Ks. Wojciech Froehlich wygłosił kazanie, ks. Andre Schmeier (kat) z Olsztyna poprowadził liturgię eucharystyczną, a ks. Sebastian Niedźwiedziński (met) poprowadził uczestników w modlitwie. Po mszy uczestnicy uroczystości udali się na Skwer Kościuszki, gdzie złożono kwiaty i zapalono

znicze. W uroczystości udział wzięli m. in. konsul Generalna Niemiec w Gdańsku Claudia Pieper, prezes słupskiego Oddziału Ligi Morskiej i Rzeczej Jan Wild (lut) pełnomocnik ds. mniejszości narodowych i etnicznych wojewody warmińsko-mazurskiego Wiktor Marek Leyk (lut) oraz przedstawiciele mniejszości niemieckiej z całej Polski w tym Detlef Rach (lut) ze Słupska.

Wizyta biskupa Kościoła

17 kwietnia br. parafię w Słupsku odwiedziła międzynarodowa delegacja, w skład której wchodził bp Jerzy Samiec, ks. Raphael Quandt z Kościoła Luterskiego w Bawarii – referent ds. ekumenii oraz Anna Wrzeńska referentka ds. kontaktów międzynarodowych KEA. Celem wizyty było zapoznanie się z zakończeniem pierwszego etapu remontu budynku Słupskiego Centrum Diakonii i Dialo-

gu przy ul. Traugutta 16, który to remont został wsparty m in. przez Ewangelicki Kościół Bawarii. Uczest-

nicy wizyty, po zwiedzeniu miejscowego kościoła i wysłuchaniu kilku faktów z jego historii, mieli okazję spotkać się z prezydentką Słupska - Krystyną Danilecką-Wojewódzką, która przyjęła gości w swoim gabinecie w miejskim ratuszu. Rozmowy dotyczyły zaangażowania słupskiej Parafii w działania diakonijne (charytatywne) oraz kulturalne jak również obecności Parafii w przestrzeni publicznej miasta. W drugiej części wizyty goście mieli możliwość obejrzenia prezentacji obrazującej przebieg remontu budynku zaprezentowanej przez proboszcza Parafii ks. Wojciecha Froehlich'a oraz zwiedzenia obiektu. Krótką informację o sytuacji Kościoła w Bawarii przekazał ks. Raphael Quandt. Wizyta zakończyła się wspólnym obiadem przygotowanym przez członkinie

Klubu KAWON mającego swoją siedzibę w Słupskim Centrum Diakonii i Dialogu. Goście wyjechali bardzo zadowoleni z faktu, że zainwestowane środki zostały dobrze wykorzystane, a pomieszczenia dzięki nim wyremontowane służą integracji społecznej oraz pracy parafialnej. W wizycie goście aktywnie uczestniczyli członkowie Rady Parafialnej (Anna Szubert i Jan Wild) oraz członkinie Klubu KAWON.

Eksperci nagrodzeni

W tegorocznej edycji Konkursu Biblijnego *Sola Scriptura* tytuły finalisty i laureata zdo-

byli Sebastian Szubert oraz Jonatan Froehlich. Młodzi eksperci wiedzy z Ewangelii Mateusza, podczas nie-

dzielnego nabożeństwa otrzymali dyplomy oraz nagrody książkowe ufundowane przez organizatorów Konkursu oraz naszą Parafię. Jeszcze raz gratulujemy!

TVP reportaż

24. i 25. kwietnia odbyły się nagrania do reportażu dla Redakcji Eklezjologicznej TVP2 na temat starości. Ekipa z Olsztyna, która realizowała materiał była gościem w naszej Parafii oraz w Klubie KAWON. W reportażu zostaną pokazane aktywności seniorów oraz oferta dla seniorów, w naszej Parafii. Dziękujemy wszystkim zaangażowanym w nagrania - klubowiczkom z KAWONU, Kobietom w Akcji oraz Pani Adamskiej za podzielenie się tym, czym dla nich jest starość. Emisja programu będzie miała miejsce w czerwcu br. w programie drugim TVP, o dokładnym

terminie i godzinie powiadomimy na parafialnym fb.

Koncert Musica Sacra

26. kwietnia o 17.30 w naszym kościele odbył się pierwszy koncert ogólnopolskiego tournée pt. Musica Sacra organizowanego przez Stowarzyszenie Miłośników Muzyki Poważnej. Wśród wykonawców znaleźli się młodzi artyści z Polski, Ukrainy i Chin. Wśród wykonywanych utworów były kompozycje twórców z różnych stron świata. Międzynarodowy skład wykonawców porwał i zachwycił licznie zebraną publiczność.

muzyczne wieczory
w kościele ewangelickim

OD BACHA ...

DO AMERYKI

przy organach

Stanisław Maryjewski

SŁUPSK
ul. Słowackiego 40
środa, 8 maja 2024
godz. 19.00

projekt współfinansowany ze środków Miasta Słupska

SERDECZNIE DZIĘKUJEMY ZA WSZELKIE DAROWIZNY ZŁOŻONE NA RZECZ PARAFII! ZACHĘCAMY DO REGULARNEGO OPŁACANIA SKŁADKI KOŚCIELNEJ

Składkę można opłacać w kancelarii parafialnej lub przelewać na konto parafialne z dopiskiem darowizna - składka kościelna rok imię i nazwisko (pozwoli to na odliczenie wpłaconej kwoty od podatku):

25160014621816836860000001

Dla innych darowizn obowiązują te same konta. Poniżej przedstawiamy wyciąg z regulaminu parafialnego dotyczący zasad opłacania składek kościelnych. Jednocześnie przypominamy, że pełnoprawny udział np. w wyborach do rady parafialnej lub jakichkolwiek głosowaniach podczas zgromadzeń parafialnych mają osoby, które znajdują się na liście parafialnej, czyli są członkami parafii pod względem formalnym, na co składa się również opłacenie składki kościelnej. Zachęcamy państwa do cyklicznych wpłat, które można realizować np. przez stałe, miesięczne zlecenia bankowe, rozkładając roczną należność na 12 mniejszych kwot (np. w przypadku, gdy miesięczne wynagrodzenie wynosi 2400 netto, to roczna składka kościelna wynosi 288 zł. Kwotę dzielimy przez 12, co daje nam miesięcznie 24 zł. W swoim banku dokonujemy zlecenia miesięcznej dyspozycji kwoty w wysokości 24 zł na konto bankowe parafii).

SKŁADKA KOŚCIELNA - Regulamin Parafialny Kościoła Ewangelicko - Augsburskiego w Rzeczypospolitej Polskiej ZASADY OGÓLNE

§ 7

1. Każdy członek Parafii, który został potwierdzony i ukończył 18 lat, zobowiązany jest do płacenia składek parafialnych. Składki te powinny wynosić **co najmniej 1%** jego dochodu.

2. W uzasadnionych przypadkach Rada Parafialna może zwolnić od tego obowiązku pojedynczych parafian bądź też określone grupy społeczne np. uczniów, studentów, bezrobotnych, czy też rodziny przeżywające okresowe trudności finansowe. W uchwale dotyczącej zwolnienia powinien być określony czas trwania tego zwolnienia.

PLAN NABOŻEŃSTW NA MAJ/CZERWIEC 2024

DZIEŃ	SŁUPSK D	SŁUPSK PL	LĘBORK	GARDNA
05.05 Rogate		10.30 		Nabożeństwa w j. niemieckim odbywają się w kościele w Słupsku wg. planu
09.05 Wniebowstąpienie		17.00		
12.05 Exaudi/Diec. Zjazd Chórów		10.30 	odwoła- ne	
19.05 Zesłanie Ducha Św.		10.30 		
26.05 Święto Trójcy Św.		10.30 	8.30	
02.06 KONFIRMACJA		10.30 		
09.06 2. po Trójcy Św.		Spotkanie Chrześcijan Frankfurt 8.00 TVP Kultura		
16.06 3. po Trójcy Św.		10.30		
Światowy Dzień Modlitwy				
23.06 Zakończenie Roku Szkol.		10.30 	8.30	
30.06 5. po Trójcy Św.		10.30 		

ZAPLANOWANE WYDARZENIA

DATA	GODZ.	WYDARZENIE	MIEJSCE
09.05	17.00	Nabożeństwo - święto Wniebowstąpienia	kościół
10.05	16.00	Spotkanie młodzieży	SCDiD
12.05	10.30	Diecezjalny Zjazd Chórów	Kościół i SCDiD
14.05	17.00	Posiedzenie Rady Parafialnej	SCDiD
17.05	17.00	Spotkanie kobiet	SCDiD
30.05	10.00	Zjazd Bratniej Pomocy Gustawa Adolfa	Hołdunów